

BANNER ZOLTÁN

emlékpróba

*most már csak magamnak mondom a verset
felhúzott redőnyökkel épp lemegy a Nap
a színházi, iskolai, kultúrházi
termekben ott ül a közönség
mindenkivel személyesen szemezek
s követnek meggondolatlanul*

*mindig szerettem volna felkeresni
estjeim után őket otthonukban:
vajon mit vittek tőlem el
mit kellett volna tennem
hogy még tisztábban kövessenek
– hová? hiszen most is úton vagyok
a szavak mind visznek egyre bennebb
megérintem őket és csengenek
mint üllőn a kalapács
s már sohasem lesznek ugyanazok
és ugyanúgy alakot váltanak
mint az izzó vasak*

*sohasem hűlnek ki bennem a szavak
hiába már csak magam
vagyok a teremben
mert emlékeznek rám a tetők,
az ablakok, falak, s a székek
bennem reccsennek tovább
mert tudják, hogy nincsenek
olyan hangfalak amelyek
megbízhatóbbak az én dikciónál*

viszontlátásra, Banner úr!

A vers előadóművészi pályámra utal, nem a saját verseimmel fellépésekre. (B. Z.)